

Sygnatura akt XI C 1766/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 5 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu, XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Bojarska

Protokolant: Ewa Chorzępa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 maja 2016 r. we W.

sprawy z powództwa (...) z siedzibą we W.

przeciwko B. K.

o zapłatę 5 059,76 zł.

powództwo oddała.

Sygn. akt XI C 1766/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 sierpnia 2015 r. (data nadania w urzędzie pocztowym) strona powodowa (...) z siedzibą we W. wniosła o zasądzenie od pozwanego B. K. na jej rzecz kwoty 5059,76 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu obejmujących opłatę sądową od pozwu w kwocie 250,00 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17,00 zł i koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1200,00 zł.

W uzasadnieniu żądania strona powodowa podała, że pozwany oraz (...) S.A. (poprzednio C. Bank) zawarli w dniu 17 listopada 2008 r. umowę bankową o numerze (...), na podstawie której pozwany otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązał się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tejże umowie. Na dowód powyższego strona powodowa załączyła wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. W następstwie powyższego, wobec niedotrzymania przez pozwanego warunków określonych w umowie, wierzyciel pierwotny wezwał go do zapłaty kwoty pieniężnej. Jednocześnie w treści wezwania wierzyciel pierwotny poinformował pozwanego, że w przypadku niewypełnienia obowiązków określonych w treści wezwania wierzytelność zostanie przelana na rzecz (...). Pozwany pomimo upływu wyznaczonego terminu nie dokonał zapłaty, wobec czego (...) S.A. w dniu 30 grudnia 2010 r. zawarł z (...) umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym. Strona powodowa wskazała, że potwierdzeniem, iż wierzytelność dochodzona pozwem była przedmiotem wyżej przedstawionej umowy przelewu wierzytelności jest wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji. Elektroniczny załącznik do umowy cesji wierzytelności jest równoważny z załącznikiem w wersji papierowej. Wskazany wyciąg zawiera dane niezbędne do zidentyfikowania zarówno stron jak i samego stosunku zobowiązaniowego łączącego pozwanego z wierzycielem pierwotnym. Dane te również zostały wymienione w papierowym załączniku do umowy przelewu wierzytelności. Wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji zawiera wyciąg niezbędnych danych, jedynie objętej pozwem sprawy, ze zbioru danych,

dołączonego w formie elektronicznej do umowy cesji. Wyciąg ten jest generowany automatycznie. Identyfikator klienta wskazany w treści wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji jest numerem identyfikującym klienta według wierzyciela pierwotnego.

Nadto strona powodowa podała, że zadłużenie pozwanego stanowiące wartość przedmiotu sporu wynosi obecnie 5059,768 zł, w tym należność główna w wysokości 3173,90 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 1885,86 zł, na które składają się przejęte w drodze cesji wierzytelności odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej kwoty należności głównej wynikającej ze wskazanej wyżej umowy oraz odsetki ustawowe naliczane przez stronę powodową. Dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na pozwanym jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) (...) z dnia 21 sierpnia 2015 r., podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i zaopatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym. Osnowa wyciągu dokładnie precyzuje źródło i rodzaj przysługującej stronie powodowej wierzytelności wraz z potwierdzeniem faktu dokonanej cesji.

Pozwany wezwany prawidłowo na rozprawę, nie ustosunkował się do żądania pozwu i nie wniósł o rozpoznanie sprawy podczas jego nieobecności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 listopada 2008r. pomiędzy (...) Bank S.A. w W. a pozwanym zawarta została umowa kredytu, na podstawie której Bank udzielił pozwanemu kredytu na cele konsumpcyjne – zakup sprzęty RTV i AGD w kwocie 3777 zł.

W dniu 29 grudnia 2010 r. (...) S.A. zawarł z (...) z siedzibą we W. umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem były bezsporne i wymagalne wierzytelności pieniężne wynikające z czynności bankowych dokonane z udziałem dłużników. Dane dotyczące wierzytelności zawarte były w załączniku nr 1 do umowy sporządzonym w formie papierowej; dodatkowe dane, określone w załączniku nr 3 w formie elektronicznej, miały zostać dostarczone w przeciągu 3 roboczych po Dniu przejścia wierzytelności. Wierzytelności przechodzą na kupującego chwilą uznania rachunku bankowego Banku. Dzień, w którym nastąpi przejście wierzytelności na kupującego to Dzień przejścia wierzytelności.

/dowód:

- umowa o kredyt oraz limit i kartę M. E. z dnia 16 listopada 2008r. k – 29-31;
- umowa przelewu wierzytelności z dnia 29 grudnia 2010 r., k. 9-14/.

W nieoznaczonej dacie sporządzony został druk o nazwie „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji”, w którego poszczególnych rubrykach wskazano: identyfikator klienta, datę zawarcia umowy, imię i nazwisko pozwanego, PESEL, adres, kapitał, odsetki i koszty. Rubryka kapitał przedstawiała wartość 3173,90 zł, rubryka odsetki – 75 zł, zaś rubryka koszty – 286,20 zł. W treści wydruku podano, że stanowi on automatycznie wygenerowany wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności pomiędzy (...) S.A. a (...) z dnia 30 grudnia 2010 r.

/dowód:

- wydruk „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji”, k. 15.

W dniu 21 sierpnia 2015 r. strona powodowa na podstawie art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych wystawiła „wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) (...)”, w którym oświadczyła, że w dniu 30 grudnia 2010 r. nabyła od (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W. wierzytelność wobec pozwanego wynikającą z zawartej w dniu 17 listopada 2008r. umowy kredytu w łącznej wysokości 5059,76 zł.

/dowód:

- wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) (...) z dnia 21.08.2015 r., k. 8.

Dnia 17 grudnia 2014 r. sporządzone zostało pismo, skierowane do pozwanego o zamiarze rozpoczęcia sądowego etapu dochodzenia długu wynikającego z umowy z dnia 17 listopada 2008r. zawartej z (...) S.A. Oddział w Polsce, wskazujące na zadłużenie w kwocie 5 095,83 zł.

/dowód:

- pismo (...) S.A. z dnia 17 grudnia 2014 r., k. 16-17/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie strona powodowa domagała się od pozwanego zapłaty kwoty 5059,76 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, podając, że wierzytelność ta wynika z umowy kredytowej zawartej przez pozwanego z (...), obecnie (...) S.A. Według twierdzeń pozwu strona powodowa nabyła powyższą wierzytelność wobec pozwanego na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 grudnia 2010 r. zawartej z (...) S.A.

Stosownie do treści art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 kpc).

W niniejszej sprawie wątpliwości Sądu dotyczą legitymacji procesowej czynnej strony powodowej, wobec czego nie można było przyjąć za prawdziwe twierdzeń strony powodowej przytoczonych w pozwie. Otóż, aby ochrona prawna mogła być przez Sąd udzielona, z żądaniem jej udzielenia musi wystąpić osoba do tego uprawniona. Tymczasem w niniejszej sprawie strona powodowa nie wykazała czynnej legitymacji procesowej. Swoje uprawnienie do wystąpienia z powództwem strona powodowa opierała o nabycie wierzytelności na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 grudnia 2010r. zawartej z (...) S.A., jednakże w ocenie Sądu z przedłożonej umowy przelewu wierzytelności nie wynika, ażeby nabyła ona tę konkretną wierzytelność, której dochodzi w niniejszym procesie.

Legitymacja procesowa jest jedną z przesłanek materialnych, czyli okoliczności stanowiących w świetle norm prawa materialnego warunki poszukiwania ochrony prawnej na drodze sądowej. Otóż, aby ochrona prawna mogła być przez sąd udzielona, z żądaniem jej udzielenia musi wystąpić osoba do tego uprawniona. Tym uprawnieniem jest właśnie legitymacja procesowa czynna (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 17 maja 2005 r., I ACa 1202/04, LEX nr 175186). Wykazanie legitymacji procesowej czynnej po swojej stronie powinno mieć miejsce już w fazie składania pozwu i stanowić wstępny etap pozwalający Sądowi na rozważanie w dalszym zakresie zasadności roszczenia. Ponadto należy zauważyć, że w nauce postępowania cywilnego, jak i w praktyce sądowej przyjmuje się, że legitymacja procesowa jest właściwością podmiotu, w stosunku do którego sąd może rozstrzygnąć o istnieniu albo nieistnieniu indywidualno – konkretnej normy prawnej przytoczonej w powództwie. Legitymacja procesowa jest więc zawsze powiązana z normami prawa materialnego. Sąd dokonuje oceny istnienia legitymacji procesowej strony w chwili orzekania co do istoty sprawy i bierze tą przesłankę pod uwagę z urzędu, a zatem ma obowiązek ustalić tą okoliczność. Brak legitymacji procesowej zarówno czynnej, jak i biernej prowadzi do wydania wyroku oddalającego powództwo (por. H. Pietrkowski, Zarys metodyki pracy sędziego w sprawach cywilnych, Warszawa 2007, s. 112).

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Na skutek przelewu, wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia. Przejście takie może być albo następstwem umowy albo bezpośrednim skutkiem przepisu ustawy. Warunkiem skutecznego zawarcia umowy przelewu i rozporządzenia wierzytelnością jest to, aby była ona zindywidualizowana. Winien zostać określony stosunek prawny, z którego ona wynika. Ważne jest zatem wskazanie stron tego stosunku, świadczenia, jak również jego przedmiotu. Umowa przelewu może być w zasadzie zawarta w dowolnej formie. Jedynie art. 511 k.c. stanowi, że jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Mają więc tu zastosowanie przepisy ogólne kodeksu cywilnego co do formy czynności prawnej (art. 75-77 k.c. i art. 79-80 k.c.). Jednocześnie wskazać należy, że kodeks cywilny nie posługuje się pojęciem cesji globalnej. W literaturze określając ten rodzaj czynności wskazuje się, że obejmuje ona większość, a nawet wszystkie wierzytelności, także przyszłe, przysługujące wobec jednego lub kilku dłużników. Nie wzbudza kontrowersji cesja globalna, gdy istniejące wierzytelności zostały dostatecznie oznaczone (tak K. Zagrobelny, Komentarz do Kodeksu cywilnego, Warszawa 2006, CH BECK, str. 877).

W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała, aby nabyła wierzytelność względem pozwanego, wynikającą z umowy karty kredytowej z dnia 30 grudnia 2010r. zawartej pomiędzy pozwanym a (...).

W celu wykazania nabycia wierzytelności wobec pozwanego strona powodowa przedłożyła w poczet materiału dowodowego umowę przelewu wierzytelności z dnia 29 grudnia 2010r. zawartą pomiędzy (...) S.A. a stroną powodową, wydruk zatytułowany „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji” oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej z dnia 21 sierpnia 2015r. Na podstawie przedstawionych przez stronę powodową dokumentów nie można stwierdzić, czy strona powodowa skutecznie nabyła wierzytelność od (...) S.A. względem pozwanego. Po pierwsze wskazać należy, że strona powodowa w pozwie a także w innych dokumentach do niego dołączonych, w tym wyciągu z ksiąg i ewidencji analitycznej twierdzi, że umowa cesji miała miejsce w dniu 30 grudnia 2010r, tymczasem dołączono umowę dnia 29 grudnia 2010r. , tak więc nie jest możliwe do ustalenia, na mocy jakiej umowy doszło do zakupu wierzytelności względem pozwanego. Z treści dołączonej do pozwu umowy przelewu wierzytelności z dnia 29 grudnia 2010 r. nie wynika, aby przedmiotem tej umowy były prawa i obowiązki wynikające z umowy bankowej nr (...) zawartej dnia 17 listopada 2008r. z pozwanym. Zasadnicza część umowy przelewu wierzytelności tj. szczegółowe określenie przelanych wierzytelności została bowiem wyłączona z jej tekstu i zawarta w załączniku do umowy – wykazie wierzytelności. Nie przedłożenie całej umowy przelewu wierzytelności z kolei powoduje uznanie przedłożonego dokumentu za niespełniający wymogów dowodu wiarygodnego i niebudzącego wątpliwości. To zaś stawia pod znakiem zapytania twierdzenia strony powodowej i zasadność jej żądania, bowiem umowa bez załączników jest niekompletna, a to dyskwalifikuje przedłożoną umowę jako stanowiącą podstawę do nabycia wierzytelności wobec pozwanego. Co prawda strona powodowa wskazała, że posiada tylko jeden egzemplarz papierowego załącznika do umowy przelewu wierzytelności, wobec czego nie może on zostać przedłożony w oryginale, jednak w takiej sytuacji, w ocenie Sądu, strona powodowa dla wykazania przejścia wierzytelności winna przedstawić potwierdzony za zgodność z oryginałem odpis załącznika sporządzony przez uprawniony do tego podmiot. Podkreślić należy, że dowodem potwierdzającym legitymację czynną strony powodowej mogłaby być wyłącznie kompletna umowa przelewu wierzytelności, z której wynikałoby nabycie przez stronę powodową wierzytelności dochodzonej pozwem.

Dowodu przejścia uprawnień na rzecz strony powodowej, skuteczności cesji wierzytelności wobec pozwanego, wysokości tych wierzytelności i ich rodzaju nie stanowi również złożony do akt wydruk zatytułowany „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji”. Jak wynika z treści umowy przelewu wierzytelności z dnia 29 grudnia 2010r. załącznik nr 1 stanowił integralną część umowy. Tym samym wraz z umową cesji strona powodowa winna była przedłożyć załącznik nr 1 do tejże umowy w całości. Brak jest możliwości weryfikacji czy załączona przez stronę powodową tabela faktycznie przedstawia treść załącznika – wykazu wierzytelności, o którym mowa w

umowie cesji. Wątpliwości Sądu wzbudziły także wartości wpisane w poszczególnych rubrykach wyciągu. Przede wszystkim nie wskazano co strona powodowa rozumie pod pojęciem kapitał oraz od jakiej daty i na jakiej podstawie określiła wysokość odsetek. Co więcej wskazane rubryki wyciągu z elektronicznego załącznika nie znajdują pełnego odzwierciedlenia w treści wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej z dnia 21 sierpnia 2015 r., albowiem w treści wyciągu z ksiąg rachunkowych wskazano zadłużenie wyłącznie z tytułu należności głównej oraz odsetek, zaś w wyciągu elektronicznym widnieje również pozycja „koszty”. Ponadto zgodnie z utrwalonym orzecznictwem i doktryną do wydruku zawartości plików komputerowych należy stosować odpowiednio przepisy o dowodzie z dokumentu. Wydruk powinien odpowiadać wymaganiom stawianym dokumentowi, czyli zawierać podpis oraz datę jego sporządzenia. Wydruk opatrzone datą i podpisem osoby, która go sporządziła stanowi oświadczenie tej osoby, że dokonał tego wydruku. Natomiast nie jest objęty domniemaniem, że takie oświadczenie jest zgodne ze stanem rzeczywistym. Jakkolwiek nie można przyjąć, że oświadczenie to jest zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, to należy przyjąć, że przedmiotowy środek dowodowy ma charakter dokumentu prywatnego świadczącego o istnieniu zapisu komputerowego określonej treści w chwili dokonywania wydruku. W ocenie Sądu wyciąg z dokumentu, podobnie jak kserokopia – jako odwzorowanie oryginału może być uznany za dowód w sprawie, jednakże pod warunkiem podpisania go przez osobę, która go sporządziła i poświadczenia jego zgodności z oryginałem. Dla uznania zatem wyciągu za dokument prywatny, świadczący o istnieniu oryginału o odwzorowanej w nim treści, niezbędne jest oświadczenie o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej tym wyciągiem, podobnie jak przy kserokopii dokumentu. Takim oświadczeniem będzie umieszczenie na wyciągu i zaopatrzenie podpisem poświadczenie zgodności wyciągu z oryginałem. Dopiero wtedy można uznać za dokument prywatny świadczący o istnieniu oryginału o treści i formie w nim odwzorowanej. Odnosząc się do dowodu w postaci „wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji” należy mieć na uwadze, że umowa przelewu wierzytelności powoływała się na wykaz wierzytelności. Przedłożony przez stronę powodową wyciąg w ocenie Sądu nie stanowi wyciągu z załącznika od umowy przelewu wierzytelności, gdyż nie jest to wykaz wierzytelności, co nie pozwala na weryfikację przedłożonego wyciągu. Nadto należy wskazać, że wprawdzie wydruk ten został opatrzone podpisem J. M., jednakże nie jest wiadomym, kiedy został on sporządzony, nie zawiera podpisów osób uprawnionych do reprezentowania cedenta i cesjonariusza przez zawieraniu umowy przelewu wierzytelności z dnia 29 grudnia 2010 r. (lub 30 grudnia 2010r.) a jego treści i forma nie pozwalają przyjąć, że stanowi on odzwierciedlenie konkretnej pozycji (wierzytelności) załącznika do umowy cesji – wykazu wierzytelności.

Podobnie jak wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności Sąd ocenił dowód w postaci pisma reprezentującej stronę powodową (...) S.A. z dnia 17 grudnia 2014r. Jest to kserokopia niepoświadczona za zgodność z oryginałem, która stanowi jedynie dokument prywatny sporządzony przez pełnomocnika strony powodowej, a zatem nie może mieć decydującego znaczenia dla wykazania istnienia i wysokości dochodzonej wierzytelności, a także faktu jej przejścia na rzecz strony powodowej.

Nie jest w ocenie Sądu wystarczającym dowodem dla stwierdzenia skuteczności cesji wierzytelności jak i zasadności oraz wysokości dochodzonego roszczenia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej. Również wyciąg ten nie stanowi dowodu na istnienie wierzytelności względem pozwanego. Wskazać należy, że w wyroku z dnia 11 lipca 2011 r., w sprawie sygn. akt P 1/10 Trybunał Konstytucyjny stwierdził, iż art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (OTK - A 2011/6/53, Dz. U. z 2011/152/900). Podkreślenia zatem wymaga, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowi jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., z którym nie wiąże się domniemanie prawne, iż jego treść przedstawia rzeczywisty stan rzeczy. Dokument prywatny stanowi dowód wyłącznie tego, że osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Obowiązujący przepis art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (t.j. Dz.U. z 2014 r. poz. 157) wprost już przy tym pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym (Dz. U. z 2014 r. poz. 157). Wynikające z art. 244 § 1 k.c. domniemanie wiarygodności dokumentu urzędowego skutkujące zmianą reguły ciężaru dowodu określonej

w art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c. nie ma zastosowania do wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu. W świetle powołanego orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego oraz dodatnia art. 194 ust 2 wprowadzonego art. 2 ustawy z dnia 19 kwietnia 2013 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z dnia 5 lipca 2013 r.) należy stwierdzić, że w sprawie z powództwa funduszu sekurytyzacyjnego prawidłowo sporządzony wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu nie jest wystarczającym dowodem skutecznego nabycia wierzytelności, jak również nie jest wystarczającym dowodem dla stwierdzenia skuteczności cesji wierzytelności. Wskazać należy, że samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się z domniemaniem prawnych, że wierzytelność ta istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstawy dokonanych wpisów poza ich prawidłowością formalną. Organy funduszu nie mają wystarczającej kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje. Nadmierne rozszerzenie domniemania wynikającego z art. 194 ustawy o funduszach inwestycyjnych prowadziłoby do pogorszenia sytuacji dłużników (lub domniemanych dłużników) względem funduszy. Ponadto w oparciu o powyższy dokument, jak i pozostałe dokumenty przedłożone przez stronę powodową, nie można również stwierdzić, że nastąpiła zapłata ceny na rzecz poprzedniego wierzyciela, a tym samym, że nastąpił skutek rozporządzający w postaci przeniesienia wierzytelności, zgodnie z zapisem paragrafu 4 umowy przelewu wierzytelności z dnia 29 grudnia 2010r. W tym miejscu należy zwrócić uwagę na treść wskazanego postanowienia umowy przelewu wierzytelności, w którym strony umowy zastrzegły, że wierzytelności przechodzą na nabywcę z chwilą uznania rachunku bankowego Banku. W ocenie Sądu treść tego postanowienia świadczy o tym, że strony korzystając z uprawnienia zastrzeżonego w art. 510 § 1 k.c. in fine postanowiły o odroczeniu w czasie wystąpienia skutku rozporządzającego cesji w stosunku do momentu powstania skutku zobowiązującego. Regułą przyjęta przez ustawodawcę dla wszelkich umów zobowiązujących do dokonania przelewu jest wywołanie przez nie skutków nie tylko zobowiązujących lecz także rozporządzających. W umowie przelewu o takim podwójnym skutku (zobowiązująco - rozporządzającym) występuje więc zespół dwóch zespolonych czynności tworzących pewną całość – umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności oraz umowa wywołująca skutek rozporządzający. Wolą ustawodawcy wyrażoną w art. 510 § 1 k.c. jest by skutek rozporządzający umów zobowiązujących do przeniesienia wierzytelności następowała równocześnie i to ipso iure, chyba że strony dokonają wyłączenia go przez wyraźne zastrzeżenie w umowie odmiennego postanowienia. Umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności wywołą zatem wyłącznie skutki obligacyjne, w sytuacji gdy jej strony w sposób wyraźny wyłączą skutek rozporządzający. Wskazać należy, że art. 510 k.c. ma charakter dyspozytywny, wyraźnie więc uprawnia strony do swobodnego kształtowania treści umowy sprzedaży wierzytelności i przyjęcia w konsekwencji, że skutek rozporządzający, a więc przenoszący wierzytelność na nabywcę, może nastąpić w innym czasie niż skutek zobowiązujący zbywcę do przeniesienia wierzytelności (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 21 października 1999 r. I CKN 111/99, OSNC 2000/4/82, z dnia 28 lutego 2003 V CKN 1712/00, Lex 121744, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 8 lipca 2005 r., I ACa 350, OSA/Kat). Zdaniem Sądu strony umowy przelewu wierzytelności z dnia 29 grudnia 2010 r. ze swojego uprawnienia skorzystały i wyraziły go w zapisie par. 4 tej umowy. Treść powyższego postanowienia umowy wskazuje, że strony ustaliły, że skutek rozporządzający, a więc przenoszący wierzytelność na nabywcę, nastąpi w dniu uiszczenia ceny zakupu. Strona powodowa nie wykazała, aby uiściła cenę – nie przedstawiła bowiem dowodu zapłaty. W sytuacji, gdy wolą stron było związanie nastąpienia skutku rozporządzającego przelewu z wystąpieniem zdarzenia w postaci zapłaty ceny przyjąć należało, że wierzytelności objęte umową sprzedaży wierzytelności z dnia 29 grudnia 2010 r. nie przeszły na cesjonariusza – stronę powodową. Nie wykazanie przez stronę powodową, iż dokonała zapłaty ceny, prowadzi do konstatacji, że strona powodowa nie wykazała istnienia po jej stronie legitymacji czynnej.

Rekapituluując powyższe zważania wskazać należy, że w przedłożonej przez stronę powodową umowie przelewu wierzytelności nie została wskazana wierzytelność wobec pozwanego, zaś treść umowy wskazuje, iż jej integralną częścią był załącznik – Wykaz wierzytelności, którego to załącznika strona powodowa nie przedłożyła. Nie przedłożono również jakiegokolwiek umowy szczegółowej obejmującej przelew omawianej wierzytelności ani też dowodu zapłaty ceny nabycia wierzytelności stanowiącej warunek jej skutecznego nabycia.

W ocenie Sądu również pozostałe dowody zaoferowane przez stronę powodową w postaci umowy kredytu nie wykazują legitymacji czynnej strony powodowej; należy także zwrócić uwagę, że umowa zawarta została przez pozwanego z

(...) a nie z (...) S.A. Oddział w Polsce. Strona powodowa w żaden sposób nie wykazała następstwa prawnego tych podmiotów.

Zdaniem Sądu strona powodowa nie udźwignęła ciężaru udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Podkreślić przy tym trzeba, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., sygn. I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44). Stosownie do treści art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony, a w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że ten, kto powołuje się na przysługujące mu prawo, występując z żądaniem obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądania. Chodzi tu o fakty, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wykazujące istnienie prawa.

Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., sygn. I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76). Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem, a nie obowiązkiem sądu. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

W niniejszej sprawie strona powodowa dochodziła zapłaty wierzytelności przysługującej jej rzekomo wobec pozwanego z tytułu umowy kredytu z dnia 17 listopada 2008 r., a tym samym powinna udowodnić, istnienie wierzytelności, jej wymagalność i wysokość oraz ciąg czynności prowadzących do jej nabycia, skoro z faktów tych wywodzi skutki prawne. Mając na względzie powyższe rozważania stwierdzić należy, że strona powodowa nie poparła swoich twierdzeń wystarczającymi dowodami.

Tym samym, w świetle powyższych rozważań stwierdzić należy, że strona powodowa nie wykazała, iż przysługuje jej roszczenie dochodzone niniejszym pozwem tj., że posiada legitymację procesową czynną w niniejszej sprawie, co skutkowało oddaleniem powództwa, o czym orzeczono w sentencji wyroku.